Ч. 151. Субота 20 (7) липня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Події в Росиї. — Обжалований міністер.

На вчерашнім засіданю палати послів по відчитаню внесень і інтерпеляций приступлено до другого читаня буджетової провізориї. Промовляв насамперед пос. Кльофач, спершу по чески, відтак по німецки, дальше пос. Маєр, що полємізував з социялістами, а по нім п. президент міністрів бар. Бек, котрий в довшій промові обговорював економічну і політичну проґраму правительства. Промову п. президента міністрів принято з признанєм і живими оплесками. По п. Президенті прийшли до голосу бесідники польскі, котрі доси в буджетової дискусиї не забирали голосу. Іменно говорив пос. Стапиньский против буджету, а посли Ґломбиньский і Герман за. По промові п. Ґермана перервано дискусию і відложено єї до нинішного засіданя. До голосу записало ся ще кількадесятьох бесідників.

Діяльність сторонництва т. зв. „союза руского народа" найліпше виявляє ся з події, яка викликала в Росиї великий розголос. Іменно перед кількома днями явив ся на зборах революционерів в Петербурзї молодий робітник, якого комунікат партиї називає видуманим іменем Фйодоров і заявив, що то він вбив в Москві Йолоса. Фйодоров, що займав ся пачкованем оружя для революционерів, зазнакомив ся ся за посередництвом якогось Іванова з Александрем Казанцовим, що представив ся єму ак член российскої социяльно-демократичної партиї. Казанцов розповів Фйодорову, що якийсь ґраф зрадив партию і видав богато товаришів, які сидьять вже в тюрмі на Фонарнім заулку, а до того не хоче причинити ся до їх увільненя, хоч дістав від партиї кілька остерігаючих листів. В виду того видала на него партия засуд смерти, який мусить ся виконати в найблизшій будуччині. Колиж Іванова арештовано, то Фйодоров найшовши собі другого товариша серед революцийних робітників, зладив в мешканю Казанцова пекольні машини. Відтак підійшов досьвіта під мешканє ґр. Віттого і впустив обі машини до коминів, вказаних Казанцовим. Обі машини важили по 12 фунтів і мали вибухнути о 9 год. рано. Фйодоров з своїм товаришем злізли незамітно з даху і пішли, а на місци остав тільки Казанцов, вижидаючи експльозиї. Колиж до вибуху не прийшло і до полудня, став їм Казанцов робити докори, що они зле маневрували з машинами та приказав їм взяти по кусневи зеліза о вазї 15 кґ., які мали вечером скинути до коминів, щоби викликати вибух. Але коли они були вже готові до „працї" повідомив їх Казанцов, що все вже ні до чого, бо полїция викрила машини.

Але Казанцов не спочив. Швидко по тім удало ся єму наклонити Фйодорова до виїзду до Москви для довершеня „дуже важного дїла". Фйодоров замешкав у Казанцова, що жив за фальшивим паспортом. Через якийсь час оповів єму Казанцов, що один з членів партиї присвоїв собі 80.000 рублів, які належали ся боєвій орґанізациї. Через те рішила партия убити єго, бо тодї Жид, який переховує у себе ті гроші, злякає ся, щоби єго не зустріла така сама доля — і верне гроші. Назвища засудженого на смерть Казанцов не подав, замітив тільки, що він працює в редакциї „Біржевих Відомостий". Зачали слідити за своєю жертвою. Одного дня чатували на засудженого, сидячи при вікні в пиварни. Як він тільки появив ся на улици, Казанцов і Фйодоров вийшли поспішно на улицю, по чім Фйодоров випередив Йоллоса, і сховавши ся за брамою перехідного дому, випалив чотири рази в плечі ідучого, а відтак вибіг другою брамою і поїхав до мешканя Казанцова. Казанцов не щадив єму тепер обіймів і поцїлуїв. Однако коли Фйодоров прочитав в часописях, що убитим єсть др. Йоллос, бувший посол до Думи — почало в єго серци рости підозріне що до політичного характеру

---

5)

Шерльок Гольмс при роботї.

Нові оповіданя — Конана Дойлє.

(Дальше).

При сїй части моєї історії не потребую довго задержувати ся. На другий день ґенерал Ніль освободив Бурті від облоги, але мене повели ворохобинки з собою до своїх криївок і минули довгі роки, заким я побачив знову якогось білого. Мене страшно мучили; я хотів втечи, мене зловили і знов мучили. Декотрі з тих людий повтікали до Непалю і повели мене з собою; пізнїйше пішли в гори. Тамошні жителї повбивали ворохобників а мене змусили служити у них якийсь час за невільника. Наконець я втік, але повандрував на північ замість на полудне, аж я зайшов до Афґаністану. Там блукав ся я довгі роки та вернув відтак назад до Панджабу, де жив по найбільшій части межи туземцями і зарабляв собі на удержанє чародійними штуками, яких я був виучив ся.

Чогож менї нужденному калїцї було вертати до Анґлії та відшукувати своїх давних товаришів? Навіть жажда мести не могла мене до того спонукати. Лїпше нехай би Нансі і мої давні товариші гадали, що нещасливий Генрі Вуд погиб, як щоб дивили ся на такого нужденного калїку, як він штильгукає підпираючись палицею. Нїхто не сумнївав ся о моїй смерти а менї з тим добре було. Я довідав ся, що Барклї оженив ся з Нансию і що він борзо поступав при полку до щораз висшої ранґи, але навіть і то не спонукало мене дати знак о собі, що жию.

Але коли чоловік постаріє ся, то таки єго тягне в рідні сторони. Від богато літ не сходили менї з гадки красні зелені луки і гаї Анґлії і наконець постановив я побачити єї ще раз перед моєю смертию. Я мав досить гроший, щоби заплатити собі перевіз; відтак зайшов я сюди між вояків, де менї не брак зарібку, бо я знаю як они жиють і як они люблять забавляти ся.

То все дуже цікаве, що ви розповідаєте — відозвав ся Шерльок Гольмс. — О тім як ви стрітили ся з панею Барклї і як ви одно другого пізнали, я вже чув. Отже ви пішли за нею до дому, виділи крізь вікно, як она сварила ся з своїм чоловіком і мабуть докоряла єму за то, що він так погано поступив собі з вами. Вас тодї взяла злість; ви побігли борзо через подвіре і впали до комнати.

Я так і зробив, пане, а коли Барклї мене побачив, викривило ся єму лице в страшний спосіб. Він повалив ся на землю і вдарив головою об зелїзну огорожу коло коминка. Але житя в нім вже перед тим не було. Смерть показала ся виразно на єго лици. Від того, що лиш побачив мене перед собою, мов би якась затроєна стріла пробила єму на скрізь єго грішне серце.

— Щож стало ся опісля?

— Опісля Нансі зімлїла, а я взяв їй ключ від комнати з руки, щоби отворити двері і закликати когось на поміч. Але по короткій розвазї здавало ся менї, що буде лїпше, коли винесу ся тихцем; занадто могло здавати ся, що то я допустив ся убийства, а на всякий случай вийшла би була на верх моя тайна, як би мене зловили. Я сховав чим борше ключ до кишенї і упустив на землю палицю, коли взяв ся ловити Теддіго, що лїз по заслоні на гору. Скоро я єго мав знов в скрици, з котрої він був виліз, винїс ся я так борзо, як лиш було можна.

— А хтож то той Тедді? — спитав Гольмс.

Чоловік той нахилив ся на перед і відсунув дощинку від якоїсь скринки, що стояла в кутї. Зараз вилїзло звідтам красне червонобрунатне зьвірятко; оно було хистке і гнучке з виду, мало довгий, тоненький носик, короткі ніжки і такі красні червоні очи, яких я ще доси нїколи не видів.

— То індийска манґуста — відозвав ся я.

— Так дехто єго називає, инші кажуть, що то іхневмон — сказав на то той чоловік. — У мене називає ся Тедді лиш ловцем гадин, бо він лиш огляне ся і вже зловить кобру. Я маю тут одну таку, що їй вирвали зуби з їдію а Тедді для забави вояків в кантинї мусить єї що вечера ловити. — Чи маєте ще що мене спитати, пане?

— Може буду мусів ще раз віднести ся до вас, скоро би пани Барклї грозила справдї якась небезпечність.

— Тодї, розуміє ся, що я би станув за сьвідка.

— Поза тим не було би нїякої цїли витягати на верх давний злочин померлого, хоч і як поганого вчинку він допустив ся. Маєте бодай то вдоволене, що задля того злочину со-

Казанцова. Тому рішив спровадити єго до Петербурга і тут слїдити єго дальше. Казанцов повернув до Петербурга радо. Раз якось стрітив ся Фйодоров над Невою з Івановим і висповідав ся єму з своїх сумнївів, які найшли вже незабаром потверджене. Бо коли оба революционери, користаючи з хвилевої неприсутности Казанцова, заглянули до єго бюрка — побачили там відзнаки „Союза русскаво народа“ і богато відозв і документів тої орґанїзациї. Стало певним, що Казанцов провокатор, отож рішено порахуватись з ним. Нагода до того лучила ся незабаром. Казанцов обіцяв дати Фйодорову бомбу, щоби він виконав ними поновний атентат на Віттого, як він буде їхати до Державної Ради. Коли Казанцов приніс бомби на умовленне пусте місце, коло шляху іринівскої зелїзниці, Фйодоров не видержав і пхнув єго кинджалом в шию, а відтак в безтямній люти кинув ся на смертельно раненого і порубав єму лице так, що годі було трупа розпізнати. Отсей убитий Казанцов — був як раз тим загадочним трупом, про якого найдене звіщували свого часу телеґрафічні депеші. По доверщеню того нового убийства не знав Фйодоров, що дїяти. Вперед гадав віддати себе в руки суду, але відтак рішив ся визнати все комітетови революционерів.

В понедїлок по полудни видав президент італїяньского сенату в порозуміню з комісарями посольскої палати префектови римскої полїциї приказ арештованя бувшого італїяньского міністра просьвіти Назіого. Помимо протестів самого обжалованого і єго адвокатів арештоване переведено і Назіого відставлено до вязниці. Справа Назіого тягне ся вже три роки і наробила розголосу в цїлій Европі. Назі будучи італїяньским міністром просьвіти так орудував державним грошем що справу неладу в буджеті просьвіти порушено в повній палаті. Вибрана комісия сконстатувала, що в однім році видав Назі 200.000 лїр на всякі запомоги, 28.000 на марки, листи і депеші, 13.000 лїр на повози, хоч мав службову урядову повозку. До того показало ся, що з міністерства просьвіти десь пропали дорогоцїнні збори мідеритів на суму 65 тисяч лїр, та крім того богато астрономічних приладів, меблїв і т. д. Одним словом показало ся, що в міністерстві просьвіти господарувала злодійска спілка. Ухвалено зробити Назіому процес і згоджено ся на єго арештоване. Однако Назіому удало ся утечи за границю і тепер єго приятелї старали ся всїлякими способами, аби ту справу замяти. Назі єсть Сицилїйцем а єго земляки сьвято переконані, що цїлий процес то тілько інтриґа Італиї против невинного великого Сицилїйця. Доказом того був недавно демонстрацийний вибір Назіого на посла з Сицилії, який дав єму спроможність вернути до краю. Однако инакше стало ся: завдяки послам рішила палата не дивлячись на погрози і особисту оборону Назіого передати єго справу сенатови, котрий — як видко — забрав ся до справи цїлком поважно.

Новинки.

Львів, дня 19-го липня 1907.

— Іменованя. Ц. Міністер скарбу іменував в галицкій Дирекциї скарбу, секретаря Людвика Баньковского, радником скарбу, а комісаря Станислава Порецкого секретарем скарбу. — Директором краєвого шпиталю в Долині іменований др. Евгеній Вайґель, секундар загального шпиталю у Львові.

— З краєвої Ради шкільної. Підчас вакаций сторони зі стану учительского не будуть приймані в бюрах краєвої Ради шкільної в недїлї і сьвята.

— Є. Е. Преосьв. Владика перемиский Константин Чехович виїхав до купелїв і верне в половині серпня.

— З почти. В справі карт леґітимацийних подає дирекция почт і телеграфів до відомости, що від тепер відпадає стемплева належитість за ті карти в квоті 2 К, а особи, котрі хотять користати з нової догідности, будуть платити за таку почтову леґітимацию лиш 50 сотиків.

— Дім працї. При ул. сьв. Петра під ч. 39 у Львові находить ся дім працї („Dim Pracy“), утримуваний товариством милосердия „Opatrzność“; має там тепер притулок около 100 убогих осіб, по більшій части неспосібних до тяжкої працї старих жінок і мужчин. Шоби збільшити доходи товариства і тим здобути фонди на утримане більшого числа убогих, виділ тов. ідучи за прикладом добродійних товариств инших великих міст, буде з днем 1 серпня с. р. уживати приміщених в „домі працї“ убогих до робіт коло могил на личаківскім кладовищи. За невеликою річною оплатою будуть они утримувати в ладї могили (засаджувати цьвітами і деревцями, підливати, полоти і т. д.) Поки що дирекция дому працї не мала ще часу вигодувати потрібних до украшеня могил цьвітів і инших ростин, так, що з днем 1 серпня с. р. приймати буде лише замовленя на упорядковане могил і на підливане засаджених уже цьвітів; аж з весною 1908 р. зачне також строїти могили власними цьвітами. Сей почин повинен бути на руку всїм, хто на личаківскім кладовищи має могилу своїх рідних; а вже особливо будуть мати вигоду ті, що, проживаючи поза Львовом, не мають кому віддати в опіку могили членів своїх родин. З замовленями устними і письменними, як і по всякі поясненя треба удавати ся до „Дирекциї Дому Працї при ул. сьв. Петра ч. 39“, при чім треба подати поле кладовища, число могили, день, місяць і рік смерти та імя і назвиско помершого.

— Хто з п. абітурієнтів хотїв би поступити в академію гірничу (добре було би, щоби і дехто з укінчених правників схотїв віддатись гірничим наукам) в Лубні (Leoben, Steiermark), просимо удаватись по інформациї що до пляну науки, утриманя і т. и., до товариства „Чорногора“ до 1-го серпня, а в серпни до половини вересня до тов. Богдана Ксьонжека в Кокошинцях п. п. Лука мала. Упрашає ся заразом голову тов. „Русь“ з Ґрацу, щоби подав свою адресу. Адреса „Чорногори“: Verein ruthenischer montanistischen Landsmannschaft „Czornohora“ Leoben (Steiermark) Josefé 166. — *С. Матковский*, голова, *Б. Ксьонжек*, секретар.

— Еміґрация до Америки. В часї від 1 липня 1905 до кінця червня 1906, виеміґрувало до Америки з Австро-Угорщини 265.138 осіб. По народностям було між еміґрантами 38.848 Нїмців, 43.157 Хорватів і Словінців, 36.550 Словаків, 15.689 Румунів і 10.811 Русинів. Австро-угорска еміґрация досягла в маю минувшого року числа 49.865 осіб, отже числа, якого ще до того часу нїколи не досягла. Гуртову еміґрацию з Австро-Угорщини в 1907 році обчисляють в приближеню на 350.000 осіб.

вість гризла єго через трийцять лїт і не давала єму спокою. — Але он по тамтім боцї іде майор Мурфі. Бувайте здорові, Вуд; мушу довідати ся, що стало ся від вчера.

Ми ще здогонили майора, заким він зайшов поза ріг улиці.

— Ах, то ви, пане Гольмс. Чи чули ви вже, що без потреби наробило ся тілько крику?

— Як то?

— Якраз скінчили ся оглядини трупа. Лїкарскі доходженя доказали ясно, що Барклї помер на удар мозку, отже, як видите, вияснене справи було дуже просте.

— Авжеж, і дивно як легко можна єго було знайти — сказав Гольмс і усьміхнув ся. — Ходи, Ватзоне; мені здає ся, що нас тепер вже не потреба в Альдершотї.

— Але одного я все ще не розумію — сказав я на дорозї до двірця; коли полковник називав ся Джемс, а тамтой другий Генрі, то звідки тут взяло ся імя Давид?

— То одно слово, мій любий Ватзоне повинно було об'явити менї історию, як би я був таким бистроумним чоловіком, за якого ти мене любиш представляти. Оно містить в собі очевидно тяжкий докір.

— Якийсь докір?

— Авжеж. Та й король Давид сходив иноді на злу дорогу і то при однїй нагоді в зовсїм подібний спосіб як серджент Джемс Барклї. Чейже пригадуєш собі ту малу подію з Урією і Батсебою. Я вже не дуже памятаю біблію; але коли не помиляю ся, то знайдеш тоту історию в другій книзї Самуїла.

Грецкий товмач.

Підчас мого довгого і сердечного знакомства з Шерльоком Гольмсом чув я незвичайно рідко, щоби він покликував ся на своїх свояків а ледви коли на свою власну молодість. Брак тої отвертости збільшив ще в менї то враженє, виходяче понад загально людске, яке він на менї робив і він видавав ся менї часами, мов би самотна скала серед моря, як би чоловік розуму без серця, позбавлений так само людскої симпатиї як і визначний своєю інтелїґенциєю. Єго нехіть для женьского пола і заводженя нової дружби була характеристична для єго трохи недобродушної вдачі, не менше характеристичним було й то, що він умисно не покликував ся на свояків і не згадував про них нїчого. Аж ось одного дня зробив менї тим більшу несподїванку, коли почав менї розповідати обширно про свого брата.

Було то одного разу вечером в лїтї по чаю; розмова вела ся перескоками, почавши від клюбів ґольфу [1]) аж до причини зміни в скіснім положеню дороги землї а наконець зійшла бесїда на то, як всїлякі прикмети переходять в спадщині з роду в рід і як они приноровлюють ся до особи.

Ми говорили якраз о тім, о скілько якусь особливу даровитість якоїсь одиниці треба приписати походженю а о скілько власному виображеню.

— В твоїм власнім случаю — сказав я — здає ся менї з того всего, що ти менї розповів, зовсїм ясним, що ти свою здібність спостереганя і тобі самому питому здібність робити висновки завдячуєш лиш своїй власній систематичній вправі.

— До якогось степеня — сказав він призадумавшись. — Мої предки були селянами, котрі, як менї здає ся, жили цїле жите так, як то буває в їх станї. А все-таки той напрям, який я собі вибрав, лежить в моїй крови і може бути, що він по моїй бабуни, котра була сестрою французского маляря Вернета. Кров артиста може знайти собі вираз в найріжнороднїйший спосіб.

— Звідкиж ти знаєш, що тут єсть унаслїдуванє?

— Бо мій брат Мікрофт має таку саму здібність в більшім степени як я.

То було дійстно щось нового для мене. Коли був дійстно ще один так в своїм роді даровитий чоловік, то длячого анї полїция анї публика не знали нїчого про него? Так спитав я і додав натяком, що то лиш скромність мого приятеля каже єму признавати висшість свого брата.

— Мій любий Ватзоне — сказав він на то. — Протестую против того, щоби скромність зачисляти до честнот. Строгому мислителеви повинно все точно так представляти ся, як оно єсть в дійстности а маловаженє себе самого відходить так само від правди як перецїнюванє своїх власних сил. Отже коли кажу, що Мікрофт уміє лїпше спостерігати як я, то можеш спокійно припускати, що говорю дійстну і дословну правду.

— Чи він молодший від тебе?

— Сім лїт молодший.

— Як же то так, що єго нїхто не знає?

— О він в своїх кругах добре знаний.

— Отже де нїби?

— Ну, на примір в клюбі Діоґена.

— О такім товаристві я ще нїчого не чував і то мабуть можна було пізнати по моїм лици, бо Шерльок Гольмс вийняв свій годинник і сказав: (Дальше буде).

[1]) Ґольф — улюблена в Анґлїї гра в мяча, при котрій мяч гонять до дучки.

— Брилянт в піску. Челядник мулярский в Ярославі, занятий приготовленем вапна при будові, добачив в піску, привезенім із Сяну, блискучий камінчик, котрий звернув его увагу. Оглянувши его, пробовав він різати ним скло, а побачивши, що камінь дійстно рисує скло, пішов до ювілера поспитати его, що се за камінь і яка може бути его вартість. Ювілер пізнав, що то брилянт вартости що найменше 2000 корон і віддав челядника з брилянтом поліциї. Поліция однак переконавши ся, що челядник говорить правду, віддала брилянт в депозит судовий, і він его по році буде міг собі звідтам відобрати, скоро властитель брилянта не зголосить ся. Бо припускають, що хтось підчас купелі в Сяні може кілька літ тому назад, загубив перстінь з брилянтом, а камінчик в наслідок того, що перстінь тер ся об рінь, виломив ся з оправи і лишив ся в піску. Все було би добре, коби лиш той брилянт не показав ся звичайним, т. зв. мармароским диямантом, котрий вода могла ще лекше занести як виломити з перстеня, а котрий іноді також скло рисує.

— Катастрофа при будові костела. В селі Авґустендорфі на Буковині завалила ся в суботу дня 13 с. м. ціла вежа разом з руштованем, на котре як-раз вийшли були робітники. В наслідок того завалили ся також і бічні стіни і криша костела. З будинку, котрий коштував вже 76.000 корон, зробила ся в одній хвили лиш величезна купа румовища. Але найбільше нещастя в тім, що при сій катастрофі згинув один робітник, 8 було тяжко а 7 легко поранених. Причиною катастрофи були лихо поставлені фундаменти.

— Нечуване. З Філядельфії доносять: При вчерашнім торжественнім поході через місто, котрому на улицях приділяло ся кількасот тисячів людий, дістало 2.500 людий удару сонця! Справді по америкаsuccеськи.

— Бальон до керования. У вчерашній депеші з Парижа могли читателі прочитати, що правительство француске наміряє домагати ся від парляменту кредиту на збудоване 5 бальонів, після взірця бальона „Patrie". Депеша ся мусіла для кождого бути неясною, бо єї міг хиба лиш той зрозуміти, хто слідить за винаходами на поли воздухоплавства. Як звістно, роблять ся вже від довшого часу всілякими техніками і людьми войсковими заходи, щоби винайти такий бальон, котрий можна би не лиш піднести ся в гору, але й літати свобідно після волі у всіляких напрямах і висотах, яких лиш кому захоче ся, одним словом, щоби зробити бальон до керования. Проби з бальонами винаходу ґр. Цепеліна і Сантос-Дімонта, з приладом до літаня винаходу віденьского інжиніра Креса та з всілякими аероплянами не довели до нічого, аж ось сими днями наспіла вість з Парижа, що вже удало ся винайти бальон, котрим можна знаменито кермувати на всі боки. Винахідником сего найновійшого бальона єсть Француз Жиліо (Julliot), котрий назвав свій бальон „Patrie" (Вітчина) і відбув з ним першу пробу дня 14 с. м., підчас ревії войскової на полях Льоншан. Пробу сю так описує один очевидець:

З глубоким зворушенем дивимо ся на сповнену мрію, котрій богато нещасливих винахідників присьвятило свое житє. З воздушним кораблем „Patrie" не треба вже робити ніяких досьвідів. Хто видів то, на що множество людий на полях Льоншан могло нині дивити ся, знає, що для найблизшої будучности отвирають ся вигляди, котрі суть необчислимого значіня так само для воєнного заколоту як і для справи комунікациї в часі мира.

Було то саме перед 9 год., коли здалека, високо понад вежою церкви в Медон (Meudon) показала ся легонька мала хмарка, мов би жовтава риба, що плила в синім воздусі. Voilà le dirigeable! (Вояля ле діріжабль! — Дивіть ся, дає ся кермувати!) — відозвав ся за мною якийсь панок, що подобав на офіцира в цивільнім одіню, а в кілька минут пізнійше можна вже було розпізнати форму бальона. Він летить каблуком довкола церковної вежі, несе ся відтак в сторону як поля Льоншан, де войско якраз зачинає дефілювати перед президентом, і приліта ближше зі спокійною скоростию не відступаючи ані разу від свого напряму. Тепер долетів він до ряду „аеростиєрів", бальонового відділу войска, котрий тягне з собою на ревію бальон на припоні. „Патрі" зачинає летіти поволійше. Рівномірно з войском на поли суне ся риба-велить високо в горі над рівниною, робить понад млином на ліво ключку, вертає назад аж до половини дороги, завертає напротив льожі президента і летить простісенько помежи льожею а трибуною у висоті яких 300 метрів понад головами видців, щоби відтак навернути елєґантно на ліво, а відтак щезнути борзо в напрямі як Медон. Люди на полях з одушевленя починають кричати, вимахувати капелюхами і хусточками. Але певно, що лиш дуже мало з тих соток тисячів, котрі радували ся тим видовищем в сьвітлі сонця, подумали о тім, що тота машина онтам в горі може стати ся для людий так само великої ваги, як перша льокомотива або перша парова лодка.

Коли „Патрі" звертала ся поволи до льожі президента і сунула ся понад нашими головами, міг я крізь добрий дальновид докладно її придивити ся. Бальон той має подовгасту форму, з переду єсть ширший як з заду, але має острий кінчик. Під задним, трохи сплощеним кінцем, над котрим піднимають ся мов би шапини три вітрила, єсть прикріплений прилад до кермованя в виді подовгастого весла, котрого задна часть дає ся порушати. Трохи дальше, на переді висить під черевом бальона лодка для залоги. Она зроблена здаєсь із стали і складає ся з двох частий, сполучених мостом з собою. З боків крутять ся з шаленою скоростию два махові колеса. На переді висить під бальоном, трохи висше понад лодкою якийсь подовгастий прилад, котрий мабуть служить до ціляня як при стріляню. Залога складає ся з чотирох людий. Всі рухи виконує бальон з незвичайною точностию. — Той „діріжабль" слухає керми так само як добра лодка і здає ся, що нема для него нічого небезпечного як хиба лиш само одна природа, котрій здані на ласку і неласку всі діла людської руки а коли він так шумить і фуркотить, летячи понад нашими головами, летять з ним наші гадки в нові часи чудес.

Телеґрами.

Відень 19 липня. На нинішнім засіданю палати послів зголосили внесеня між иншими: пос. Бакса в справі управильненя становища і поборів державних урядників контрактових; — Томашевский в справі становища і поборів офіциянтів і помічників канцелярийних, що не належать до ніякої кляси ранґи і в справі бажань слуг державних; — Олесницкий, в справі зміни закона о стоваришенях і зборах; — Евг. Левицкий в справі знесеня §. 11 цісарского розпорядженя з 1854 що до власти карної орґанів поліцийних; — Олесницкий в справі одвічальности держави взглядно урядників властий політичних за нарушене права зі сторони урядників в уряді.

Відень 19 липня. До комісиї економічної вибрані з Галичини пп.: Ольшевский, Лущкевич, Баталія, Бузек, Дулемба, Зараньский, Зеленевский, Кость Левицкий, Малер, Окуневский, Гудец.

Відень 19 липня. Комісия запомогова ухвалила нині на внесенє пос. Штайнера всі пильні внесеня (около 200) жадаючи запомоги з причини нещасть елементарних відступити правительству і завізвати правительство, щоби в случаю, коли би ухвалена на запомоги сума 3 мілїони не була достаточна, предложило раді державній на новій сесиї проект закона о підвисшеню кредиту запомогового. На внесене референта ухвалено однодушно подяку мінїстрови бар. Бінертови за заяву, що правительство готове утворити ясну підставу для систематичного трактованя пильних внесень запомогових.

Токіо 10 липня. (Б. Райт.) З Сеуля доносять, що торжественна абдикация корейского цісаря наступить нині вечером.

Палєрмо 19 липня. Вчера по полудни відбули ся тут збори з протестом против арештованя Назі'ого. По скінченю зборів участники устроїли похід по місті а скріплені товпою викликали розрухи. Войско і поліцию обкидано камінем. Богато поліцаїв зранено. З одного бальхона стріляно з револьвера до поліциї. Один з прохожих погиб. Арештовано богато осіб.

Сеуль 19 липня. (Ass. Press.) Кабінет корейский уступив.

Сантіяґо де Чіле 19 липня. Корабель „Торо" розбив ся, при чім згинуло 17 осіб.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлі: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).